

Arrest

nr. 110 183 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pasjtoense origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Kudikhel, ook bekend onder de naam X, gelegen in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. U bent bij benadering 27 jaar oud en bent sinds 7 jaar gehuwd met uw vrouw O. met wie u 3 kinderen heeft. U bent ongeschoold en bent kapper van beroep.

U bent opgegroeid in een kappersfamilie en toen u oud genoeg was ging u in opleiding bij u vader en begon u het vak in praktijk uit te oefenen in uw dorp. U had ook een schoonbroer die bij benadering in het jaar 2008 een kapperszaak geopend had in Jalalabad. Hij vroeg u om hem af en toe bij te staan in zijn zaak. U werkte er een paar maanden toen er u een klant, genaamd X, een voorstel deed voor een job om op een Amerikaanse basis in X als kapper te werken. U ging hierop in en werkte bij benadering 2 tot 2.5 jaar op de basis.

Op een dag ergens in het najaar van 2010, toen u naar uw huis in Kudikhel ging, werd de auto waarin u zich bevond tegengehouden door de Taliban. Men vroeg u uit te stappen en u werd meegenomen naar een onbekende plaats en werd daar gevangen gehouden. Op de derde nacht van uw gevangenschap werd de schuilplaats aangevallen en slaagde u erin te ontsnappen. U lifte naar uw tante in Jalalabad en verbleef er 3 maanden waarna u begin 2011 besloot uw land te ontvluchten met behulp van een smokkelaar.

Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland waar u 5 maanden verbleef. Hierna besloot u via Italië en Frankrijk naar België te reizen.

Op 18 juli 2011 kwam u aan in België, u vroeg dezelfde dag nog asiel aan.

U vreest bij terugkeer door de Taliban vervolgd te worden.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten voor: Uw taskara, uw werkbadge van FOB (Forward Operating Base) Khogyani, een certificaat van appreciatie uitgereikt door FOB Connolly, uw kapperskaart, 2 foto's, een brief geschreven door de dorpsouderen en de enveloppe waarin uw documenten verzonden werden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten immers niet aannemelijk gemaakt.

Allereerst moet worden opgemerkt dat de functie die u in FOB Khogyani/Connolly uitoefende een zichtbare functie was. U was er gewoon haarkapper.

In zoverre de Taliban al zouden te weten zijn gekomen dat u haarkapper was op een Amerikaanse basis kan men zich bovendien moeilijk voorstellen dat zij aan een checkpoint voertuigen zouden gaan tegenhouden om na te vragen of u er in zat (CGVS, p. 14). U geeft aan dat de Taliban de wagen waar u zich in bevond tegenhield en men naar uw naam en de naam van uw vader vroeg wanneer men de wagen binnenkwam (CGVS, p. 14). Dit zou impliceren dat u een persoon was naar wie men met alle middelen op zoek was. Het komt dus niet steekhoudend over dat de Taliban op een plaats als Ashemkhel, waar u aangeeft dat er veel verkeer langskwam (CGVS, p. 15), wagencontroles zou doen op zoek naar een weinig belangrijk persoon als u, een haarkapper, die in eender welke voorbijrijdende auto kan zitten.

Indien de Taliban zouden geweten hebben dat u een haarkapper bij de Amerikanen was konden zij u even goed thuis komen opzoeken vooraleer een grote zoekactie te starten. U geeft immers aan dat er ook in uw dorp Taliban aanwezig was en dat u wist wie zij waren (CGVS, p. 17). Dat zij u noch uw vader in het dorp reeds hadden aangesproken laat dan ook geloven dat uw bezigheden door hen niet gekend waren.

Gezien u voorheen kapper was in Jalalabad, de afgelopen jaren slechts één keer per maand naar uw dorp terugkeerde en tegen de mensen niet vertelde dat u bij de Amerikanen werkte was er ook geen enkele reden om u te verdenken van te werken voor de Amerikanen (CGVS, p. 8, 17). U stelt dat mensen het misschien verteld zouden hebben of misschien zouden kunnen gezien hebben dat u hout van de basis mee naar huis had genomen (CGVS, p. 15). Uw verklaring kan niet overtuigen omwille van haar speculatieve karakter.

Verder bent u ook tegenstrijdig in uw verklaringen omtrent uw ontvoering. Zo geeft u aan dat de Taliban elke week voertuigen controleerde ter hoogte van het dorp Ashamkhel en dat het daar heel gevaarlijk was (CGVS, 17/12/2012, p. 16). Echter, wanneer u gevraagd wordt of u gedurende de 2 à 2,5 jaar dat u voor de Amerikanen werkte reeds problemen kende, verklaart u dat u er nooit iets gezien of meegemaakt had (CGVS, 17/12/2012, p. 15, p.16). Wanneer u gevraagd wordt hoe dat komt, verklaart dat u deze weg niet vaak nam omdat mensen zeiden dat de Taliban er elke dag op zoek kwam naar mensen (CGVS, 17/12/2012, p. 15). Hierop wordt u gevraagd waarom u die ene keer dan wel die weg nam. Waarop u antwoordt dat het net de enige weg is naar huis en dat u dacht dat het veilig zou zijn (CGVS, 17/12/2012, p. 15). Deze compleet onsamenhangende verklaringen versterken het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven.

Wat betreft uw ontsnapping uit het huis van de Taliban blijft u steeds zeer vaag in uw verklaringen. Zo geeft u aan dat u tijdens de derde nacht van uw ontvoering naar een tuin werd gebracht, helikopters hoorde en vervolgens merkte dat u alleen achterbleef in de tuin, waar u zich vervolgens van uw blinddoek en boeien of touwen kon ontdoen en u kon gaan verstoppen in het gras (CGVS, p. 14, p.16). Verder heeft u weinig informatie over wie er verantwoordelijk was voor de luchtaanval. U geeft aan dat het enige wat u weet is dat de Amerikanen s 'nachts patrouilles uitvoeren dus dat het de Amerikanen (CGVS, p. 16). Men zou mogen verwachten dat u, moest u werkelijk zoiets hebben meegemaakt, u in detail zou kunnen vertellen over wat er die avond precies heeft plaatsgevonden. Het

hele ontsnappingsverhaal komt dermate vaag en ongeloofwaardig over dat deze verklaringen lijken te bevestigen dat de gebeurtenis niet heeft plaatsgevonden.

De brief van de dorpsouderen die u voorlegt, heeft onvoldoende bewijskracht om op te wegen tegen het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen. Wat de bewijswaarde van dit stuk betreft wil ik verwijzen naar de aan uw dossier toegevoegde informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er een ernstige problematiek bestaat van vervalste of op corrupte wijze verkregen Afghaanse documenten.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig overkomen kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming.

Gezien er geen geloofwaardige indicaties zijn om aan te nemen dat anti-regeringselementen op de hoogte zijn van uw voormalige werk bij de Amerikanen is er onvoldoende grond om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Uw vervolgingsvrees in dat kader is dus niet gegrond.

De nog niet besproken neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara betreft enkel uw identiteit en herkomst en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Uw Kapperskaart geeft wel aan dat u kapper van beroep was maar heeft geen verband met uw problemen met de Taliban. Uw werkbadge, certificaat van appreciatie en foto's hebben betrekking op uw voormalige werk bij de Amerikanen, dat op zich niet wordt betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

U hebt immers aangegeven dat u gewerkt heeft in de kapperszaak van uw schoonbroer in Jalalabad. Gezien deze connectie zou het voor u mogelijk zijn zich vestigen in Jalalabad en er uw beroep uit te oefenen. Bovendien heeft u er ook een tante wonen, bij wie u 3 maanden verbleef alvorens u uw land ontvluchtte en met wie u goede contacten onderhoudt (CGVS, p.17). U geeft ook aan dat u gedurende de 3 maanden dat u onderdak kreeg in Jalalabad u zelf geen problemen meer gekend heeft met de Taliban. Uit uw verklaringen voor het CGVS kan worden besloten dat de stad Jalalabad een redelijk alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar het district Sherzad van de provincie Nangarhar. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u kende met de Taliban, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien.

Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad", dd. 23 oktober 2012; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert uitvoerig uit een aantal internetartikelen van Amnesty International en voert aan dat hij, gelet op zijn asielrelaas, bij terugkeer naar Afghanistan ontegensprekelijk een reëel risico op ernstige schade riskeert en hij zich wegens dat risico niet onder de bescherming van de overheden kan plaatsen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Hij geeft een theoretische uiteenzetting van artikel 3 EVRM en is van mening dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn waartegen de lokale overheden niet bij machte zijn te kunnen optreden. Uitwijken naar een andere regio is geen optie omdat het land op politiek en militair vlak onstabiel is.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur opgelegd door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker meent dat de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en falen naar recht zodat zij de beslissing niet kunnen dragen. De bestreden beslissing werd, gelet op de belangen van verzoeker, niet zorgvuldig voorbereid zodat ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Volgens verzoeker voldoet hij wel degelijk aan de criteria om als vluchteling erkend te worden minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou ondervonden hebben met de taliban ten gevolge van zijn job als haarkapper op een Amerikaanse legerbasis. Verzoeker zou aan een checkpoint tegengehouden zijn en vervolgens meegenomen om op onbekende plaats gevangen gehouden te worden. Verzoeker is er in geslaagd te kunnen ontsnappen tijdens een luchtaanval.

De bestreden beslissing stelt vooreerst vast dat in zoverre de taliban al zouden te weten zijn gekomen dat verzoeker haarkapper was op een Amerikaanse basis, men zich moeilijk kan voorstellen dat zij aan een checkpoint voertuigen zouden gaan tegenhouden om na te vragen of verzoeker in één van de voorbijrijdende voertuigen zou zitten. Verzoeker gaf immers aan dat de taliban de wagen waar hij zich in bevond tegenhield en men naar zijn naam en de naam van zijn vader vroeg wanneer de wagen binnenkwam. Dit zou impliceren dat verzoeker een persoon was naar wie men met alle middelen op zoek was.

Indien het niet onaannemelijk is dat de taliban wagencontroles zouden doen op deze plaats, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, is het echter weinig plausibel dat deze wagencontroles zouden worden uitgevoerd specifiek met het oog op de aanhouding van verzoeker. Verzoeker was, als haarkapper, immers maar een weinig belangrijk persoon met een laag profiel. Er kan bijgevolg niet worden ingezien dat de taliban op een dergelijke druk verkeerspunt waar massaal veel wagens voorbijkwamen, controles zouden uitvoeren enkel en alleen met het oog op de aanhouding van verzoeker.

Verzoeker legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af over zijn ontvoering. De bestreden beslissing stelt dienaangaande dat: *“Zo geeft u aan dat de Taliban elke week voertuigen controleerde ter hoogte van het dorp Ashamkhel en dat het daar heel gevaarlijk was (CGVS, 17/12/2012, p. 16). Echter, wanneer u gevraagd wordt of u gedurende de 2 à 2,5 jaar dat u voor de Amerikanen werkte reeds problemen kende, verklaart u dat u er nooit iets gezien of meegemaakt had (CGVS, 17/12/2012, p. 15, p.16). Wanneer u gevraagd wordt hoe dat komt, verklaart dat u deze weg niet vaak nam omdat mensen zeiden dat de Taliban er elke dag op zoek kwam naar mensen (CGVS, 17/12/2012, p. 15). Hierop wordt u gevraagd waarom u die ene keer dan wel die weg nam. Waarop u antwoordt dat het net de enige weg is naar huis en dat u dacht dat het veilig zou zijn (CGVS, 17/12/2012, p. 15). Deze compleet onsamenhangende verklaringen versterken het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven.”* Dit motief, niet weerlegd door verzoeker, bevestigt het ongeloofwaardig karakter van verzoekers problemen met de taliban in het algemeen en zijn beweerde ontvoering in het bijzonder.

Zelfs indien nog enig geloof zou worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde feiten dan nog kan worden gesteld dat verzoeker zich, om verdere problemen met de taliban te ontlopen, elders in het land zou kunnen vestigen. Immers, naar analogie met verzoekers problemen oordeelde ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat indien enerzijds volgens UNHCR regeringsmedewerkers of medewerkers in dienst van de internationale gemeenschap een risicogroep vormen omwille van de hun toegeschreven politieke overtuiging er anderzijds geen aanwijzingen zijn dat de taliban personen behorende tot deze groep maar met een laag profiel zouden vervolgen in Kabul of in gebieden die niet onder hun controle vallen. Deze personen behoren immers niet langer tot de prioriteiten van de taliban die hun aandacht enkel richten op regeringsmedewerkers met een hoogstaand profiel. Nog volgens het Hof zijn er evenmin aanwijzingen dat zij die hun job voor de internationale gemeenschap opgeven, nog verder in de negatieve aandacht van de taliban zouden vallen. Het Hof verwijst hiervoor naar de richtlijnen van UNHCR van december 2010 die in tegenstelling tot de richtlijnen van juli 2009 in dit opzicht heel wat genuanceerder zijn (EHRM, *H en B. tegen het Verenigd Koninkrijk*, 9 april, 2013, § § 97, 98 en 99). Het oordeel van het Hof strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat wat Jalalabad betreft de weinige acties van de taliban in deze stad gericht zijn tegen *“hoge profielen aan de zijde van de regering of binnen de ANSF, of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of de internationale troepen aanleunen”* (SRB veiligheidssituatie Jalalabad, 23 oktober 2012, p. 9). Mutatis mutandis bevinden er zich in het relaas van verzoeker geen elementen die erop wijzen dat verzoekers profiel hoogstaand is waardoor het niet aannemelijk is dat de taliban de motivatie of de operationele capaciteit zouden hebben om verzoeker actief te gaan opsporen en vervolgen in gebieden buiten hun controle, zoals de provinciehoofdstad Jalalabad, alwaar verzoeker familie heeft wonen, meer bepaald een tante bij wie hij 3 maanden verbleef alvorens hij zijn land ontvluchtte en met wie hij goede contacten onderhoudt. Verzoeker verklaarde overigens zelf dat hij gedurende de 3 maanden dat hij onderdak kreeg in Jalalabad, geen problemen meer gekend heeft met de taliban.

Wat de veiligheidssituatie in Jalalabad betreft blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het grootste probleem in deze stad criminaliteit is maar ook dat de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie er steeds efficiënter controleren. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan. Derhalve blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is zodat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bijgevolg is er actueel voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie uit het jaarrapport van Amnesty International van 2012 waaruit verzoeker uitvoerig citeert vermag geen ander licht te werpen op de gedane appreciatie.

Er zijn verder geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker in Jalalabad onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen, *quod non in casu*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER